

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Hynka Baňoucha v právní věci žalobce: **Ing. P. Ch.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 5 Af 28/2010 – 27,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se z a m í t á**.
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 7. 8. 2006, č. j. FŘ-11221/15/06, č. j. FŘ-11219/15/06, a č. j. FŘ-11222/15/06, bylo rozhodováno o odvoláních žalobce proti platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999, listopadu až prosince 1997 a roku 1998. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 4. 2009, č. j. 5 Ca 318/2006 – 71, žalobu proti těmto rozhodnutím žalovaného částečně zamítl a částečně odmítl; kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 8 Afs 54/2009 – 84.

[2] Podáním ze dne 11. 5. 2010 žalobce podal dovolání a žalobu pro zmatečnost proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010 a současně návrh na obnovu řízení ve věci sp. zn. 5 Ca 318/2006. Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 3. 2013, č. j. 5 Af 28/2010 – 12, návrh ze dne 11. 5. 2010 odmítl; kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2013, č. j. 7 Afs 41/2013 – 8.

[3] Podáním doručeným soudu dne 25. 11. 2013 žalobce podal žalobu pro zmatečnost proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2013 a návrh na obnovu řízení

vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Af 28/2010 a sp. zn. 5 Ca 318/2006, jakož i řízení vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 41/2013, a sp. zn. 8 Afs 54/2009.

[4] Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 12. 2013, č. j. 5 Af 28/2010 – 27, návrh doručený soudu dne 25. 11. 2013 odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na § 114 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a konstatoval, že žalobce se domáhal obnovy řízení, která však není přípustná, a návrh žalobce proto jako nepřijatelný odmítl. Stejně tak odmítl žalobu pro zmatečnost proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to pro nedostatek podmínek řízení

[5] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností odevzdanou k poštovní přepravě dne 6. 1. 2014 a téhož dne doručenou soudu, ve které navrhl, aby kasační soud napadené usnesení zrušil, popř. sám změnil; současně požádal o ustanovení advokáta v řízení o kasační stížnosti, namítal podjatost Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze a požádal o prodloužení lhůty, popř. prominutí jejího zmeškání. Uvedl, že napadené usnesení mu bylo doručeno někdy v druhé polovině prosince, přičemž o prodloužení lhůty žádá z důvodu, že jednáním dodavatele elektřiny je od 17. 2. 2010 bez proudu; požádal o prodloužení lhůty do odpadnutí této překážky.

[6] Na Nejvyšším správním soudu předně bylo, aby rozhodl o návrhu žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou splněny zákonné podmínky pro ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[8] Podle § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. „*navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.*“ Podle § 36 odst. 3 věta první a třetí s. ř. s., „*účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.*“

[9] Z prvně citovaného ustanovení vyplývá, že navrhovateli lze ustanovit zástupce pouze tehdy, pokud jsou kumulativně (současně) splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) je to nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci není naplněna druhá z uvedených podmínek. I kdyby byly dány předpoklady, aby byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků, není namístě mu ustanovovat zástupce k ochraně jeho práv, neboť kasační stížnost byla z jeho strany podána opožděně (viz níže). Ze zákona je proto vyloučen přezkum kasační stížností napadeného usnesení, a ustanovení zástupce tak ve smyslu § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. není nezbytně třeba k ochraně práv stěžovatele.

pokračování

Nejvyšší správní soud následně již nezkoumal splnění první z uvedených podmínek, tedy zda jsou u stěžovatele dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, neboť by to bylo nadbytečné.

[11] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nejsou naplněny předpoklady pro to, aby byl stěžovateli ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jak jsou vymezeny v ustanovení § 35 odst. 8 ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř. s. Návrh stěžovatele jako žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proto výrokem I. zamítl.

[12] Jak již bylo předesláno, dospěl Nejvyšší správní soud po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[13] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“* Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[14] Podle § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) *„nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti.“* Toto ustanovení je přitom podle § 42 odst. 5 s. ř. s. třeba aplikovat i na doručování písemností v soudním řízení správním.

[15] Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. *„kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.“* Podle poslední věty téhož ustanovení *„zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“* Podle odst. 4 téhož ustanovení *„se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.“*

[16] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *„lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“* Podle § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. *„lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.“* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *„lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“*

[17] Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013 bylo stěžovateli doručeno dne 17. 12. 2013 vložním do domovní nebo jiné stěžovatelem užívané schránky na adrese: R. 49, P. 5. Tuto adresu, na níž má nahlášen trvalý pobyt, přitom stěžovatel opakovaně uváděl ve svých podáních, ze strany soudů mu na ni bylo pravidelně doručováno a tuto adresu stěžovatel rovněž

vyznačil jako adresu odesílatele na obálku, ve které podal nyní projednávanou kasační stížnost.

[18] Napadené usnesení obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm mj. uvádí, že „*proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*“

[19] Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno v úterý dne 17. 12. 2013. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 18. 12. 2013 a marně uplynula v úterý dne 31. 12. 2013. K jejímu zachování by tedy bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelem nejpozději dne 31. 12. 2013 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z razítka pošty Praha 5, vyznačené na obálce, v níž byla kasační stížnost podána, však vyplývá, že tato byla stěžovatelem podána k poštovní přepravě teprve dne 6. 1. 2014, tedy takřka týden po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání.

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že zvlášť nerozhodoval o stěžovatelově námitce podjatosti proti Městskému soudu v Praze a Vrchnímu soudu v Praze, neboť tato zcela obecná námitka byla vznesena teprve současně s kasační stížností a bez jakéhokoli bližšího vymezení, kdy se stěžovatel o podjatosti dozvěděl, kterých soudců se týká a v čem stěžovatel tuto podjatost spatřuje. K takto uplatněné námitce proto ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. nebylo lze přihlížet. Nejvyšší správní soud rovněž zvlášť nerozhodoval o žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti, popř. prominutí jejího zmeškání, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti ze zákona nelze prominout, přičemž stěžovatel ani neuvedl žádné relevantní důvody, které by mu bránily ve včasném podání kasační stížnosti, když (dlouhodobé) odpojení domácnosti stěžovatele od odběru elektřiny takovým důvodem samo o sobě být nemůže.

[21] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele byla ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze podle poslední věty téhož ustanovení prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost výrokem II. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem III. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu